

สาวนักรการโรงแรมจากฝรั่งเศสเผชิญผู้จัดการชาวเยอรมันที่กรุงเทพฯ

อรรรพร บัวสรวง

R7002

ดิฉันได้รับการศึกษาชั้นดีตลอดมา จบการศึกษาชั้นมัธยมจากวิทยาลัย ขององค์การศาสนาคริสต์ แต่จบชั้นอุดมศึกษาจากเบญจมาภราชาลัย ใกล้เคียงวัดสุทัศน์ฯ เสาชิงช้า กทม. ศึกษาต่อจบเป็นเศรษฐศาสตร์บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ได้มีโอกาสไปฝึกวิชาการโรงแรมและภัตตาคารจากสถาบันอันเลื่องชื่อ “แม็กซีฟ” ณ กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

กลับเข้ามาทำงานในโรงแรมชั้นดีของกรุงเทพมหานครหลายแห่ง แห่งที่ตั้งขึ้นใหม่ก็ได้ประมวล “ค่าตัว” เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงโรงแรม “ฮอลิเดย์อินน์” ซึ่งมีสหพันธ์ทั่วโลกมีสาขาในต่างจังหวัด เช่น แม่ฮ่องสอน และหนองคาย ภายใต้เงินทุนของ คุณศรีชวาลา แต่ทว่า มีผู้จัดการเป็นฝรั่ง เช่นเดียวกับโรงแรมดัง ๆ อื่น ตำแหน่งสุดท้าย คือผู้จัดการ ชั้น วิ.ไอ.พี. ซึ่งมีแขกดี ๆ มีหนังสือชมเชยมามากมาย ทำให้สหายนักโรงแรมด้วยกัน อยากได้ตำแหน่งนี้ยิ่งนัก ในที่สุด อักษรศาสตร์บัณฑิตผู้หนึ่งของโรงแรมดังกล่าว มีความใกล้ชิดพิสมัยกับผู้จัดการใหญ่ จึงย้ายสับเปลี่ยนกับดิฉัน ดิฉันได้ชี้แจงว่า ไม่ได้เล่าเรียนมาทางธุรกิจ ฝึกฝนมาแต่ทางดูแลแขก และของใช้ ควบคุมบริการให้มีมารยาทอันประทับใจแบบสากลนิยม ซึ่งอาจทำงานด้านบริการธุรกิจได้ไม่ได้ดีเท่าคนที่เรียนมาทางนี้โดยตรง แต่ฝรั่งผู้จัดการใหญ่เอาแต่ใจของตัวเอง ไม่ยอมฟังเสียงซึ่งขอร้องด้วยดี

ดิฉันถือว่าได้ผ่านโรงแรมดี ๆ ดัง ๆ มามากแล้ว ยังไม่เคยประสบกับคนที่มีอุปนิสัยที่ไม่ฟังเหตุผลเยี่ยงนี้ จึงยื่นใบลาออก ก็ได้รับอนุมัติ เพราะสนใจเขาแล้ว และคิดว่าจะหางานที่อื่นต่อไป

เพราะครั้งก่อนที่จะเปลี่ยนที่ทำงานไปในทางที่ดีขึ้น ก็ไม่เคยรบกวนคุณพ่อ-คุณแม่ ด้วยท่านได้มอบความไว้วางใจในการดำเนินชีวิต เป็นอิสระ เพราะอายุและฐานะความเป็นอยู่ทั้งไทยและเทศ ก็ได้เผชิญมาตามสมควรแล้ว แต่คราวนี้ออกจะว่าเหว เพราะไม่มีใครมา “ประมวลตัว” จึงต้องหารื้อท่านทั้งสองดู เพราะคุณพ่อ-คุณแม่มีวัยเกิน ๖ รอบไปนานแล้ว มากกว่าดิฉันถึง ๒ เท่า

เมื่อท่านทั้งสองได้ฟังเรื่องราวแล้ว คุณพ่อแนะนำว่า “ต้องไปกราบท่านเจ้าคุณเจริญฯ วัดอัมพวัน ว่ามีกรรมอะไร “บัง” จึงมาเป็นเช่นนี้” ยกตัวอย่างเรื่อง ท่านอำนวยการ อินทฤทธิ แห่งศาลฎีกา พาท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ปัญญา ฤกษ์อะไร เป็นถึงเจ้าเมือง ยังโดนตำรวจจังหวัดของตนจับใส่กุญแจมือ ไปสถานีตำรวจหรือเรือนจำ ซึ่งท่านเจ้าคุณฯ ได้ตรวจดู และแนะวิธีการที่ถูกต้อง ทั้งยังบอกล่วงหน้าว่า ไม่ถึงปีก็ได้กลับเข้ารับราชการอีก ก็ถูกต้องตามที่ท่านตรวจดูมองเห็นตามหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติเล่มแล้วเล่มเล่า

ทุกคนในครอบครัวเห็นชอบ จึงเดินทางไปวัดอัมพวัน และพอดีท่านอยู่ในกุฏิ จึงพากันเข้าไปนั่งรอ

เมื่อได้รับโอกาสจากท่านเจ้าคุณฯ และบรรดาท่านที่รอ ๆ อยู่ให้เราได้เข้าเสนอเรื่องก่อน ได้ด้วยจำได้ว่า วันนั้นท่านผู้บังคับการกองบินที่พบกที่ลพบุรี ได้นั่งใกล้ท่านเจ้าคุณฯ อยู่ด้วย พวกเรา พ่อ แม่ พี่ ๆ ไปเต็มคันรถทีเดียว

คุณพ่อซึ่งเป็นทายกประจำวัดของท่านอยู่แล้ว เล่าเรื่องย่อ ๆ ให้ฟัง ดิฉันเพิ่งเคยไปกราบเท้า จึงหมอบก้มหน้าอยู่หน้าแท่นอาสนะของท่านด้วยความเคารพอย่างที่ขอรับสารภาพว่าเพิ่งจะใกล้ชิดกับพระผู้ใหญ่วันนี้ เป็นวันแรกแห่งชีวิต

ท่านเจ้าคุณฯ ท่านฟังจบ ก็ปราศรัยด้วยน้ำเสียงแห่งกรุณาอ่อนข้างดังและมีคนรอคอยอยู่เต็มกุฏิ แทบไม่มีที่ว่างว่า **“ไหนด เหยหน้าขึ้นมาดูซิ แหม! สวยด้วยนี่ ทำไมใจน้อย – ไปลาออกเสียได้ ไม่เอาอย่างพ่อ พ่อเป็นนักปราชญ์ คราวหลังอย่าลาออกนะ คราวนี้เอาเงินเดือนเท่าเดิมไปก่อน ตำแหน่งค่อยเลื่อนไปเอง ลาออกอีกไม่ได้นะ”**

คุณพ่อกระซิบดิฉันให้กราบของพระคุณท่านเจ้าคุณฯ และกระซิบถามว่าจะจัดการกับเจ้าผู้จัดการ (ใหญ่) คนนี้อย่างไรดี?

ท่านเจ้าคุณฯ ท่านตอบว่า **เอาไว้คืนนี้ จะตรวจดูก่อน** พวกเราก็กราบลาท่านกลับ

วันต่อมาได้พบกับท่านนายทุนศรีชวาลา แห่งโรงแรมฮอลิเดย์อินน์ระหว่างประเทศ และโรงแรมไวท์ออคิด (ในประเทศไทย) ถนนเยาวราช กทม. ท่านก็บอกให้ไปทำงานเป็นผู้สอนฝึกหัดพนักงานที่โรงแรมไวท์ออคิดของท่านอีกแห่งหนึ่งก่อน มีลูกน้องที่เคยอยู่ที่แผนก วิ.ไอ.พี. ด้วยกัน ขอติดตามมาด้วย ๒-๓ คน ท่านก็ใจดีอนุญาตให้มาร่วมทำงานด้วยกันได้

สำคัญที่ **“ให้อัตราเงินเดือนเท่าเดิม”** ทุกคน สมดังที่ท่านเจ้าคุณฯ ล้นวาจาประกาศิต

“พิชิตเพียงข้ามคืนเดียว” จริง ๆ

ขณะนี้ดิฉันได้รับตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายหน้าของโรงแรมไวท์ออกคิด เรียบร้อยแล้ว
เมื่อออกมาจากวัด คุณแม่ ยังสัพยอกคุณพ่อว่า “พาลูกมาถูกดู แต่ชมพ่อ พ่อเลยหน้า
บานเป็นกระเจาดไปเลย”

นอกจากที่เล่ามา ท่านเจ้าคุณฯ ยังได้เมตตาปรารภความหลังครั้งที่คุณพ่อได้อารธนา
ท่านไปเยือนประเทศศรีลังกาเมื่อกว่า ๒๐ ปีมาแล้วด้วยว่า

เป็นเหตุให้ท่านไปได้มาซึ่ง “มักกะลีผล” อันศักดิ์สิทธิ์ มาจากประเทศนั้น และได้นำภาพ
“มักกะลีผล” นั้นมาให้พิจารณา ประกอบเรื่องอีกด้วย

ส่วนผู้จัดการชาวเยอรมันผู้นั้นก็ช่างบังเอิญถูกคำสั่งย้ายไปอยู่นครเดลี นครหลวง
ประเทศอินเดีย ปลั่งจากที่มีเรื่องกับดิฉันไม่ถึง ๒ สัปดาห์ เมื่อพบกับ ท่านศรีชวลา ก็ยังขอ
กลับมาอยู่ประเทศไทยอีก แต่ ท่านศรีชวลา ก็บอกกับเขาว่า ท่านไม่มีอำนาจมากถึงเช่นนั้น
แม้ในประเทศไทย ใครจะนี้จะทำอะไรก็ไม่บอก แล้วท่านจะไปพูดกับใครถึงเมืองนอกได้
อย่างไร

นี่แหละ! *อมตวาจาของสมณะ และวาทะแห่งนายทุน*

๒๐ พ.ค. ๓๖